

15 APRIL 1927

No. 8

32e JAARGANG

# DE STER

HALF-MAANDELIJKSCH TIJDSCHRIFT  
VAN DE HEILIGEN DER LAATSTE DAGEN

OPGERICHT IN 1896

„Want ook ons Pascha is voor ons geslacht, namelijk Christus”

1 Kor. 5 : 7.

„Zie het Lam Gods, dat de zonde der wereld wegneemt” Joh. 1 : 29.

## BIJ DE TOMBE.

Alles zingt, alles jubelt, want nieuw leven is er weer. De schoone lente roept de koude, naakte boomen wakker, en schept nieuw leven waar eens de dood heerschte. De vogel, de struik, het insect, de mensch, de bloem, het dier, ja al wat eens het leven kende, ademt het nieuwe leven in!

Een wonder is het, een wonder blijft het! Wie, onder al de wijzen zou het leven kunnen aanbrengen, zoo eens de lente geen nieuw leven bracht? Wie is zoo kloek van verstand dat hij dit wonder kan verklaren?

Maar laat ons stille staan bij het grootere wonder dat geschiedde.

Ongeveer negentienhonderd jaren terug neemt ons deze schoone Paaschdag. En wij bevinden onszelven bij een vredige, rustige plaats in een hof, niet verre van Calvarie, in het landschap van Joseph van Arimathea. Stil is het hier, en een vredige kalnte doordringt ons .

Zoo even brak daar een doode tak, onder den tred van den Romeinschen soldaat, die zich langzaam heen en weer begeeft, als was zijn taak niet één der zwaarsten. Een vreemd contrast. Een gewapend soldaat, volgens ons oordeel in het geheel niet op zijn plaats hier in dezen vredigen, zielsverkwikkenden hof, en dat nog wel op een schoonen Sabbath! Wat kan toch dit vreemde schouwspel beduiden? Niets treffends doet zich voor, waardoor wij de aanwezigheid van dien wacht kunnen verklaren. Slechts bemerken wij

dat daar, ginds bij dien rots, een zware steen gerold is tegen een deur die een tombe aan ons gezicht ontnemt. Wat beteekent wel dit vreemde? Ziet, nu wordt het nog meer raadselachtig. Een zegel van den Romeinschen gouverneur Pilatus is aan die deur bevestigd.

Zacht en stil gaat de Sabbath voorbij en de kalmte en rust van onzen hof wordt niet verstoord dan alleen door het aflossen van den wacht. En dat doet ons weer denken aan dit raadselachtige, dat dezen soldaat hier in deze vredige hof doet zijn. Mogelijk is daar een schat verborgen. Maar kom, laat ons hem vragen. „Ja”, zoo vertelt ons de soldaat, „het is eigenlijk een vreemde zaak. Een man was gekruisigd geworden die eens veel opgang onder dat Joodsche volk maakte, en zelfs eenige navolgingen gemaakt had. Door dezen was hij zeer bemind geworden, maar weer anderen, de meer vooraanstaanden der Joden, hadden hem uitgemaakt als een bedrieger en een verleider.

„Het leven van dien mensch was gekenmerkt door vreemde gezegden, en één van deze was: „„Na drie dagen zal Ik opstaan””. Zoo sluw, doordacht en vol bedrog werd hij met zijne volgelingen beschouwd, dat er nu voorzorgsmaatregelen genomen waren, opdat Zijne volgelingen Zijn dood lichaam misschien niet zouden ontvoeren en het menschedom nog langer bedriegen, zeggende dat hij nu werkelijk opgestaan was, en zijne woorden dus waarheid en geen bedrog waren. En daarom is er nu een wacht bij zijn graf geplaatst en is het verzegeld geworden”, en onverschillig zet de wacht zijn rondte voort.

Nu is het nog vreemder geworden voor ons! De geschiedenis maakt melding van vele bedriegers, maar een verleider die zelfs niet na zijn dood vertrouwd wordt, moet wel één der gevaarlijksten zijn geweest! Maar wij toeven nog een wijle, mogelijk leeren wij meer.

De Sabbath loopt ten einde. De zon aarzelt nog even, maar het gedruisch in de verre omgeving verraadt dat het zes uur geweest is, en de eerste dag der week breekt aan. Spoedig echter wordt alles weer stil, want de duisternis treedt in, en het menschedom gaat ter ruste. Andermaal is het vredig en kalm, en de rustige vrede die hier nog eens weer heerscht, doet ons denken aan dat vreemde schouwspel, dien soldaat in den hof, dien verleider, wiens dood lichaam daar achter die verzegelde deur, achter dien grooten steen, rust.

Hoort! Wat is dat gemurmer, dat doordringende, maar onderdrukte gerommel, als van een aardbeving? En daar, daar. Ziet, daar daalt een engel! Wat mag wel de boodschap van een engel tot deze plaats zijn? Hoe blinkt zijn aangezicht, hoe schittert zijn gewaad! Wat wonderbare sterkte, wat goddelijke kracht! Als ware hij zijn werk volkomen meester, rolt hij dien zwaren steen

voor die deur weg. Hij breekt dat zegel, dat geen mensch had durven verbreken, want het was immers daar geplaatst door de Romeinsche overheid. Dat zegel des doods wordt voor immer nu verbroken, en als ware die engel nu voldaan met het volbrengen van zijn boodschap, zoo zet hij zich neder op dien steen! Welk schouwspel! Welk tafreel! Geen pen kan het beschrijven, geen penseel het vereeuwigen. Dien stillen nacht, alles kalm, alles rustig, maar nu niet langer die bindende kalmte en stilte als van een gevangenis, maar een vrije, overzoete hemelsche stilte, want zij wordt bewaakt door een engel, die de heraut was van de overwinning des doods!

Hoe verrukkend het ook moge zijn, dat hemelsche en bovenaardsche tooneel, zoo doet het toch dezen eens zoo sterk schijnende wacht vlieden. Eerst vielen zij ter aarde als dooden. En wanneer zij weer tot bezinning kwamen, dan vloden zij, zelfs niet weerhouden van hun overhaaste vlucht door de strenge Romeinsche wet, die den doodstraf bepaalt voor den ontrouwen wacht! Maar waartoe zouden zij ook langer toeven, bij een ledig graf? Niets is er meer dat bewaakt moet worden, zelfs niet het zegel, want dat is immers verbroken?

Nog heerscht de nacht, maar neen, de duisternis gaat wijken, de morgen gaat gloren! Wat een heerlijke morgen, hoe schoon is de dageraad! Voetstappen? Wie mag wel zoo stout zijn dit graf neen, deze ledige tombe, waarvan zelfs soldaten wegvloten, maar waar nu een engel des levens triomfantelijk wacht houdt, zoo vroeg in den morgen te bezoeken? Het zijn twee vrouwen, die schijnbaar niet vermoeden wat hier voorviel, anders waarom brengen zij zalf en specerijen met zich, als om den doode te vereeren? Doch ook zij verschrikken op het gezicht van dezen engel.

Daar ruischt een stemme door de ochtendstilte. Het is niet de stem van een mensch! Neen, de engel spreekt: „Vreest gijlieden niet; want ik weet dat gij zoekt Jezus die gekruisigd was; Hij is hier niet, want Hij is opgestaan, gelijk Hij gezegd heeft. Komt herwaarts, ziet de plaats waar de Heere gelegen heeft. En gaat haastiglijk heen, en zegt Zijnen discipelen dat Hij opgestaan is van de dooden; en ziet, Hij gaat u voor naar Galilea, daar zult gij Hem zien. Ziet, ik heb het ulieden gezegd!”

„Hij is hier niet!” „Hij is hier niet!” Ja, dat woord begreep zij wel, dat had zij gezien met een vluchtigen blik in dat ledige graf. Haar smart deed Maria Magdalena (één van dezen), slechts aan deze woorden denken, want haar hart was overvol van diep verdriet, over dat vreeselijke schouwspel van de kruisiging van Hem, Dien zij beminde. De andere woorden „want Hij is opgestaan, gelijk Hij gezegd heeft”, waren haar ontgaan; alleen dat

andere drong tot haar door. En terug keerden zij beiden, weenende om hun lieven Meester!

Nu naderen Simon Petrus en Johannes, en de vrouwen, hen ziende, snellen hen tegemoet. „Zij hebben den Heere weggenomen uit het graf, en wij weten niet waar zij Hem gelegd hebben”, waren haar overhaaste woorden. En nogmaals bezoeken zij nu het graf, mogelijk dat de mannen er iets meer van begrijpen. Ofschoon Johannes, de geliefde discipel, het eerst de tombe bereikt, zoo is het toch weer die onstuimige Petrus die het stille verlaten graf insnelst om zich te overtuigen van dat vreemde feit. Niets vond hij dan de linnen doeken, die behoorlijk opgerold lagen in den hoek, als het ware stille getuigen dat Jezus, Zijn Heer, die laatste teekenen van den dood ter zijde gelegd had. En met verdere vermeerderde verwondering keerde hij weer terug, en met hem de anderen, behalve Maria, de ware vrouw met haar hart vol liefde, die niet wist waarheen nu te gaan.

Weer een ander verheven schouwspel dat zich nu voordoet, even grootsch en treffend als de voorgaande. Ditmaal is het van een vrouwe, weenende bij een verlaten graf, het graf waar eens haar Meester lag, een Meester Wien zij beminde met geheel haar ziel zooals slechts een moeder en vrouw beminnen kan. De stilte wordt nu niet meer verstoord, door stemmen of andere geluiden, alleen door een diepe, onderdrukte snik, die het verdriet verraadt dat het hart van deze vrouw doorknaagt, hare ziele wondt. Waarheen zou zij gaan? Waar moest zij Hem zoeken?

Andermaal klinkt daar een stem. Hoe diep, hoe vol, hoe rein, hoe troostend is haar klank! „Vrouwe! wat weent gij? Wien zoekt gij?” „Heere”, zoo antwoord zij, die volheid, diepte en klank Zijner stem door haar droefheid en zielesmart niet herkennende, „zoo gij Hem weggedragen hebt, zeg mij waar gij Hem gelegd hebt, en ik zal Hem wegnemen”.

Ja, haar hart was moedig, tot zelfs het wegnemen van dat doode lichaam van haar Geliefde in staat, zoo haar slechts verteld werd waar Hij lag. Dat leert ons echte ongeveinsde liefde, niet te aarzelen, maar immer moedig te zijn. Angstig wacht zij op het antwoord, zoodat zij spoedig daarheen kan gaan, en Hem vinden.

„Maria!”

„Meester!”

Wie kan de diepte, de wijdte, ja, de grenzen meten van de gevoelens die daar in dat hart zich opvolgden? De pen des dichters ontvalt hem, de stem des zangers zwijgt, het penseel des schilders aarzelt, als hij tracht die vreugde te beschrijven, die moet opgeweld hebben in het hart van haar toen zij Hem, Wien zij dood waande, daar in glorie en schoonheid voor zich zag staan.

Wenden wij onze nieuwsgierige blikken nu af van dat roerend

schouwspel. Het is te heilig, te grootsch, te verheven, te edel, dat weerzien van dien Zoon van God, en deze minnende vrouw, wier groote en knagende droefheid en smart overging in evenzoo veel vreugde en geluk!

Is het te verwonderen dat wij heden dien dag herdenken als den dag des Heeren, den dag waarop God Zijn zoon deed verrijzen uit den doode? Ja, het is een dag des Heeren, een dag van leven, een dag van ontwaking, van weergeboorte! Welke dag zou door een Christen het meest vereerd moeten worden? Zoo het antwoord niet door iemand beschouwd zoude worden als afdoend aan de heerlijkheid van de geboorte van dien Christus, dan mag het terecht klinken: „De dag waarop Christus, de Heer, den band des doods verbrak, en den weg baande voor Zijn volgelingen, om Hem ook hierin te volgen”. Is er iets wat meer gedenkwaardig is dan dezen dag, waarop de dood, des menschen onverbiddelijken sterksten en machtigsten vijand, voor goed verbannen werd uit het leven?

De twijfelaar haalt de schouders op, de godloochenaar lacht, de geleerde staat even stil om te denken, de wijsheid peinst, maar het hart dat door trouwe gehoorzaamheid de waarheid van dien Christus heeft leeren kennen en vertrouwen, dat hart buigt zich in diepe dankbaarheid, en roept uit: „Hoe groot is wel Uw liefde, o Vader, om ons Uw Zoon te zenden! Hoe groot is toch Uw macht, om wel den dood te breken! Want ik weet dat Mijn Verlosser leeft, en Hij heeft den dood, den laatsten vijand des menschen, den kop vermorzelt.”

Peins, gij wijsheid! Lacht, gij loochenaar! Aarzel, gij twijfelaar! en studeer gij geleerde, maar oplossen zult gij niet kunnen, dat grootere wonder, dat is geschied, slechts één wonder toevoegende aan de velen van Godes scheppingswerk.

De nederige ziel die weet dat God leeft, gedenkt op dezen dag de grootere bevestiging van zijn geloof, wetende dat ook hij eens, als ware volgeling van dien Christus, Hem zal opvolgen in de ware, letterlijke opstanding, niet een verrijzing of stijging van den geest op een geestelijke wijze, of de opstanding verklarende als een figuurlijke uitlegging, maar een tweede, onverbreekbare vereeniging van lichaam en geest, volkomen samengevoegd zijnde tot een staat van volmaaktheid, waardoor alleen slechts volkomen geluk mogelijk is.

Want de Engel der Verwoesting zal ons voorbijgaan, die het Bloed van het Lam op ons genomen hebben, en zal bevreesd terug deinzen!

G. DOEZIE.

## EINDELOOZE VOORUITGANG. \*)

*Oneindige mogelijkheden voor 's menschen staat.*

De geest van den mensch is naar God's gelijkenis, een kind van God, en elk menscheijk lichaam komt in de mate, door zijn volmaaktheid of fysieke gebreken bepaald, overeen met den geest die het bewoont. Verder weten wij dat de geest in het voorbestaan leefde, dat hij na den dood als een ontlichaamde persoonlijkheid bestaat, en dat hij later voor eeuwig vereenigd zal zijn met het lichaam van vleesch en been, hetwelk hij in de opstanding, die door onzen Heer Jezus Christus werd ingeleid, ontvangt.

Indien de mensch het geestelijk kind van God is, en de kansen voor een persoonlijke vooruitgang eindeloos zijn — en van beide verheven waarheden geven de Schriften een stellige getuigenis — dan moeten wij erkennen dat de mensch ten slotte den Goddelijken staat kan bereiken. Hoe ver verwijderd deze toekomst ook moge zijn, hoeveel eeuwen er moeten voorbijgaan vóór dat iemand, die thans sterfelijk is, de heiligheid en de glorie der goddelijkheid kan bereiken, toch heeft de mensch van zijn Goddelijken Vader de mogelijkheden tot bereiking van dit doel geërfd, zooals de kruipende rups of de schijndoodde pop van een vlinder de verholen mogelijkheid, ja wat meer is, de zekerheid (indien zij althans niet wordt vernietigd), in zich heeft dat zij in de glorie van haar wasdom een gevleugeld insect zal zijn.

De vooruitgang gedurende den sterfelijken staat, dat is te zeggen: ware vooruitgang, of vordering van den ziel in het ontwikkelen van de eigenschappen der goddelijkheid en de werken der gerechtigheid, die na den dood en de opstanding blijven bestaan, hangt af van de onderwerping aan de geestelijke wet, juist zooals de lichamelijke gezondheid afhangt van de onderwerping aan wat wij de wetten der natuur noemen. Tusschen deze beiden moge een verschil in graad bestaan, doch er bestaat geen verschil in hun aard. Lichaamsoefeningen zijn voor de ontwikkeling van het lichaam onontbeerlijk, en evenzeer wordt er voor een gezonde en normale ontwikkeling van den ziel een geestelijke werkzaamheid vereischt.

Door onverschrokken dienstbetoon, door gehoorzaamheid zonder voorbehoud aan de eischen die in het Evangelie van Jezus Christus vervat zijn, wordt voor den mensch een eindeloze vooruitgang mogelijk gemaakt. Aldus zijn in den ziel de vermogens tot het bereiken der goddelijkheid aanwezig. Het bereiken van zulk een hoogen trap van volmaking is duidelijker uitgedrukt in de verheerlijking der ziel, die wel onderscheiden moet worden van de

---

\*) Zondagsschoolles voor Ouders- en Theologieklass.

zaligmaking. Niet allen, die in het hiernamaals zaligheid verkrijgen, zullen verhoogd worden. Iemand moge zich in groote mate onthouden van het bedrijven van bijzondere of algemeene zonden en zoo een graad van zaligheid bereiken, die verre boven het lot van den ruwen zondaar uitgaat, maar zijn goedheid moge slechts passief zijn en dus duidelijk verschillen van de actieve, vooruitstrevende positieve goddelijke hoedanigheid van dengene die onverschrokken is in rechtvaardig dienstbetoon.

Het geval van den rijken jongeling, die om onderricht aangaande zijne plichten tot Jezus kwam, kan hier tot voorbeeld dienen. Zie Matth. 19:16-26. „Goede Meester”, zeide hij, „wat zal ik goeds doen, opdat ik het eeuwige leven hebbe?” De Heer antwoordde: „Indien gij in het leven wilt ingaan, onderhoud de geboden”, en als antwoord op een volgende vraag noemde Hij de voornaamste geboden uit de Mozaïsche wet. In allen eenvoud en blijkbaar vrij van eenige hoovaardigheid, antwoordde de jongeling: „Al deze dingen heb ik onderhouden van mijne jonkheid af; wat ontbreekt mij nog?” Toen zeide Jezus: „Zoo gij wilt volmaakt zijn, ga heen, verkoop al wat gij hebt, en geef het den armen en gij zult een schat hebben in den hemel; en kom herwaarts, volg Mij”. De jonge overste, want als zoodanig wordt hij beschreven, verlangde vurig te weten wat hij moest doen behalve het gewone in acht nemen van het „Gij zult” en „Gij zult niet” uit de Tien Geboden. In droef gepeins over het offer dat van hem gevraagd werd ter bereiking zijner volmaaktheid, ging hij weg. Liefde voor wereldsche zaken was de kwaal waaraan deze man leed. De Groote Geneesheer gaf de diagnose van zijn geval en schreef een geschikt geneesmiddel voor.

Door den profeet der laatste dagen, Joseph Smith, heeft de Heer in bijzonderheden de voorwaarden tot verheerlijking in de eeuwige werelden vermeld door een beschrijving te geven van hen die deze bereiken:

„Die zijn het, die het getuigenis van Jezus ontvingen, en in Zijnen naam geloofden en gedoopt werden volgens de wijze van Zijne begrafenis, zijnde in het water in Zijnen naam begraven, en dit overeenkomstig het gebod dat Hij gegeven heeft. Dat zij door het houden van Zijne geboden van al hunne zonden gewassen en gereinigd mochten worden, en den Heiligen Geest ontvangen door het opleggen der handen van hem die tot deze macht verordneerd en verzegeld is. „..... Die zijn het, welke Priesters en Koningen zijn naar de orde van Melchizedek, welke naar de orde van Henoch was, welke naar de orde van den Eeniggeborenen Zoon was. Daarom gelijk geschreven is, zijn zij Goden, ja de Zonen Gods.” (Leer en Verb. 76: 51-58).

En van de hoogst-gezegenden lezen wij verder:

„Dan zullen zij Goden zijn, omdat zij geen einde hebben, daar-

om zullen zij van eeuwigheid tot eeuwigheid zijn, omdat zij voortgaan; dan zullen zij boven alles zijn, omdat alle dingen aan hen onderworpen zijn. Dan zullen zij Goden zijn, omdat zij alle macht hebben, en de engelen zijn hun onderworpen. Voorwaar, voorwaar zeg Ik u, tenzij gij Mijne wet onderhoudt, kunt gij deze heerlijkheid niet bereiken". (Afd. 132: 20, 21).

Maar allen zullen den Eeuwigen Vader en Zijnen Zoon Jezus Christus onderworpen zijn, gelijk aldus wordt gezegd:

„Daarom zijn alle dingen hunner, hetzij leven of dood, of tegenwoordige of toekomstige, allen zijn hunner en zijn van Christus en Christus is van God." (Afd. 76: 59).

Uit „Vitality of Mormonism", door J. E. Talmage. Vertaald door A. J.

---

### ZONDAGSSCHOOLWERK.

---

Voor Vóór- en Naspel, zie „De Ster" van 15 Januari.

AVONDMAALVERS MEI 1927.

Terwijl wij eten van het brood,  
Gedenkend Jezus en Zijn dood,  
Laat ons dan steeds indachtig zijn,  
En houden hart en handen rein.

GEZAMENLIJKE OPZEGGING VOOR MEI 1927.

Leer en Verbonden, afd. 89, verzen 18-21.

„En alle heiligen die deze woorden zullen ter harte nemen en betrachten; alsook de geboden gehoorzamen,

Zullen ontvangen: Gezondheid in hunnen navel, en merg in hunne beenderen, En zullen bekomen wijsheid en eene uitgebreide kennis,

Ja ook verborgen schatten; En zullen loopen en niet moede worden; Wandelen en niet uitgeput worden;

En Ik, de Heere, geef hun eene belofte: Dat de engel der verwoesting hen zal voorbijgaan, gelijk de kinderen Israëls, en hen niet slaan".

*„Voorwaar, voorwaar zeg Ik u, de ure komt en is nu, wanneer de dooden zullen hooren de stem van den Zoon Gods, en die ze gehoord hebben, zullen leven. . . .*

*„Verwondert u daar niet over; want de ure komt, in welke allen, die in de graven zijn, Zijne stem zullen hooren.*

*„En zullen uitgaan: die het goede gedaan hebben, tot de opstanding des levens, en die het kwade gedaan hebben, tot de opstanding der verdoemenis."*

*Joh. 5.*

---



# DE STER NEDERLANDSCH ORGAAN VAN DE HEILIGEN DER LAATSTE DAGEN

REDACTIE: JOHN P. LILLYWHITE - ASSISTENT: G. DOEZIE

## TEMPELEN.

De Heilige Schrift vertelt ons, evenals andere geschiedschrijvers, dat in de dagen van ouds de Heere tempelen liet bouwen door Zijn dienstknechten, en ook heden ten dage bestaan weer zulke gebouwen, opgericht door God's dienstknechten op bevel van den Allerhoogste. Ten allen tijde is de Heere jaloersch geweest op het heilighouden dezer woonplaatsen en wij kunnen in den Bijbel vinden hoe zeer de Heere begeerde dat zulke tempelen van hun allereerste grondlegging af tot op het voltooien en in stand houden toe, beschermd werden van het onreine en onbetamelijke.

Toen eens een David, een dappere strijder voor het volk van God, en een rechtvaardig koning van Israël, den Heer een huis wenschte te bouwen voor Zijn ark, sprak hij zijn plannen uit tegen Nathan, God's profeet.

Na den wil des Heeren geleerd te hebben, boodschapte deze nederige Nathan dien machtigen koning David dat het plan wel schoon en oprecht was, doch niet aannemelijk voor God. David had namelijk te veel bloed vergoten in zijn strijd voor Israël, en niettegenstaande David's bedoeling goed was, zoo werd het hem niet vergund dezen tempel te bouwen. Slechts mocht David zich troosten door het materiaal te verzamelen voor dezen tempel, die na zijn dood door zijn zoon Salomo in luister en pracht opgebouwd werd. De Heer beschouwt niet de gave, maar den gever.

Zelfs heden ten dage dringt de luister en glorie van dit gebouw tot ons door dat door dezen koning Salomo opgericht werd, en deze les doet het ons nog herinneren, n. l. hoezeer de Heer begeert dat Zijne huizen heilige plaatsen zijn, niet te bouwen op goedkeuring der menschen, maar aan te nemen volgens Zijn heilig oordeel.

Dezelfde zorg die gedragen moest worden in het bouwen en optrekken van dit huis, den Tempel des Heeren, kenmerkte het bewaken door God's dienstknechten van dit heilig huis, nadat het voltooid was en verscheidene voorvallen worden vermeld in den Heiligen Schrift, toonende hoe nauwgezet de bepalingen en voorschriften waren met betrekking tot deze tempelen. Niet een ieder die wilde mocht daar binnentreden, ja zelfs niet de koning, wan-

neer deze daartoe niet geschikt was volgens God's oordeel. Slechts de vertegenwoordiger van onzen Vader in den Hemel mocht deze gewijde plaatsen betreden, en zelfs alleen dan pas, wanneer hij zich op de voorgeschreven manieren had toebereid tot het beoefenen zijner plichten aldaar.

Stipt was des Heeren woord, en krachtig handhaafde Hij hetzelve. Het was niet zooals zoovele wetten die door wereldsche machten gemaakt worden en waar geen handhavende kracht achter schuilt, maar wij lezen hoe eens een koning Uziah trotsch werd in zijn hart, na vele overwinningen behaald te hebben, en zichzelf in staat achtte om in het Heilige Huis des Heeren te gaan offeren op het reukaltaar. Maar niettegenstaande zijn bekwaamheid als koning en veldheer, uitte de Heer door Zijn dienstknecht Zijn afkeer van hetgeen deze koning deed, en de kracht van Zijn woord trof dezen hoogmoedigen koning, hem melaatsch makende voor de oogen van het volk, op Zijn voorhoofd, zoodat hij zich moest haasten om niet alleen uit dit heilig huis te gaan, doch eveneens uit de gemeenschap van het volk, en tot op zijn dood toe moest hij de gevolgen dragen van zijn overmoedigen daad.

En hoe lezen wij later niet van koning Belsazar, die zich eveneens vergreep aan een dergelijke, doch grootere misdaad, zich verheffend in de oogen der menschen, doch daarop vernederd door de hand van God in het openbaar. Zwaar was de straf die hem trof na de heilige vaten van het Huis des Heeren ontheiligd te hebben door goddeloos gebruik, en door zijn goddelooze en losbandige mishandeling van wat heilig was in de oogen van God, werd niet alleen hij gestraft met den dood, maar was het voormalige lusthof des Heeren, die schoone Tempel van Salomo, woest en ledig en niet langer bruikbaar voor Zijn heilige doeleinden.

Nog meer kan over dit onderwerp gezegd worden, zoo wij slechts willen denken aan den tempel die Herodus deed bouwen, en welke ontheiligd was geworden door het volk dat handel dreef in deze heilige plaats. Hoe treffend is het om de beteekenis en het gewicht van de woorden van onzen verontwaardigden Heiland op te merken, wat Hij zeide aan het begin Zijner bediening en dan weer bij de voltooiing van Zijn werk. Nadat Hij in gramschap de handelaars verdreef, riep Hij hen toe: „Maakt niet het huis Mijns Vaders tot een huis van koophandel”, maar wanneer zij volhardden in hun boosheid, en Hij wederom terugkeerde kort vóór Zijn kruisiging, zoo sprak Hij niet langer over Zijns Vaders Huis, maar „Ziet, Uw huis wordt u woest gelaten”, daarmee krachtig aantoonende hoe zij door hun hardnekkig wederstaan ten laatste dat huis verwerpelijk hadden gemaakt voor God. Hoe groot was de straf wel die volgde op dezen grooten misdaad, want bijna een een algeheele vernietiging volgde van dat geslacht.

De les die wij allen hieruit mogen leeren doet ons gevoelen dat God inderdaad vol lankmoedigheid is, doch dat er tevens grenzen

bestaan aan de liefde en genade van God, die wij hebben te bewaken en niet moeten overschrijden.

Indien onze Vader in den Hemel zoo jaloersch is op het heilig houden en bewaken van steenen woonplaatsen en tempelen, hoeveel te meer, ja, oneindig meer, jaloersch zal Hij dan zijn op het werk Zijner eigen handen, de tempelen die onze geesten omkleeden, onze lichamen, die Hem toegewijd zijn door den doop? Want inzooverre een ieder onzer zich heiligde voor God door afwasching der zonden door het bloed van Christus in den doop, en zijn lichaam als een tempel beschikbaar stelde tot een woonplaats voor Zijn Heiligen Geest, als bewaarplaats voor de „arke des verbonds”, inzooverre is een iegelijk onzer verantwoordelijk tegenover dien God dat deze tempelen niet betreden en ingenomen worden door onbevoegde personen, al moge zij dan ook zelfs gekleed zijn als „koningen”, en verschijnen in groot vertoon.

Zoovele malen komen verschillende „onbevoegden” te voorschijn in ons leven, die trachten in ons heilig huis te treden en de „ark des verbonds”, die in ons „heilige der heiligen” geplaatst is, te ontvoeren.

Ons „heilige der heiligen” is eveneens, zooals in deze steenen tempelen, een plaats die niet een ieder mag betreden zoo wij, die bewakers zijn van deze tempelen, hen niet toe willen staan. Zoo was het in de dagen van ouds. De Bijbel vertelt ons dat de arke des verbonds geplaatst was in het „heilige der heiligen”, een gewijde, hemelsch-verlichte plaats, geheel en al afgesloten van het gezicht der buitenstaanders, zelfs wanneer de bedienende priester deze heilige plaats betrad, want de opening van het buitenste gordijn was aan het Noordeinde, en de opening van het binnenste gordijn aan het Zuideinde, zoodat de heiligheid dezer plaats ten zeerste bewaard bleef van de nieuwsgierige blikken van de ongeschikte buitenstaanders.

In zooverre wij nu een verbond met God maakten, is deze ark des verbonds in ons „heilige der heiligen” geplaatst en het wordt onze dure plicht deze ark te bewaken, opdat mogelijk niet een vijand kome en ons verbond wegneme. Veel en verschillend zijn de vermommingen waaronder deze vijand tracht binnen te sluipen. Soms komt hij als hij is, en dan is het gemakkelijk hem te herkennen en zoo wij slechts willen is het niet moeilijk hem terug te houden. Maar soms komt hij gekleed in een koningsgewaad, en noemt zich „sterk”, maar is „zwak”, noemt zich „geluk”, maar is slechts „verdriet”, noemt zich „rust”, maar is „onrust”, heet zich „gemak”, maar is „verderf”, heet zich „weelde”, maar is „armoede”, ja noemt zich „wijsheid”, maar is „dwaasheid”, noemt zich „geleerdheid”, maar is „onkunde”, noemt zich „liefde”, is slechts „wellust”.

En onder velerlei benamingen en verleidelijke vermommingen verschijnt hij aan ons, maar onder welke benaming of vermom-

ming hij zich ook voordoet, zijn doel is en blijft immer om dit verbond ons te ontnemen. Maar wij, die dat verbond heilig houden, zouden niet moeten dulden dat zulke gevaarlijke vijanden nabij ons heilige der heiligen zouden komen, en mocht het soms zijn dat in een onbewaakt oogenblik deze vijanden ons besloopen hebben, zoo ligt het aan ons, en bezitten wij de kracht, om door de kracht van den Heiligen Geest hen „melaatsch” te doen worden, ongeschikt voor verder werk en door een ieder te kennen als „onrein” om gemeden en geschuwd te worden.

„Of weet gij niet dat ulieder lichaam een tempel is van den Heiligen Geest, die in U is, dien gij van God hebt, en dat gij Uws zelfs niet zijt?” (I Cor. 6: 19).

O, laat ons staan als „tempelen” van den Heiligen Geest, niet ontheiligd door de zonden dezer wereld, sterk bewakende onze arken des verbonds, niet duldende dat één dezer onbevoegden ons onze sterkten ontneme, noch verleid zijnde door hun schoone benamingen, noch door hun verleidelijke vermommingsen, zoodat het niet ten eenenmale tot ons gezegd behoeft te worden: „Ziet, Uw huis wordt u woest gelaten”.  
G. D.

---

### GRONINGSCH E CONFERENTIE.

---

Terwijl te Salt Lake City de 98ste halfjaarlijksche conferentie gehouden werd, vergaderden leden, zendelingen en vreemdelingen eveneens in een dergelijke halfjaarlijksche conferentie te Groningen, die echter niet op den 3den April, zooals te Salt Lake City, maar op den 2den aanving. Deze conferentie nam een aanvang met een zendelingen bijeenkomst, op Zaterdag, den 2den, welke den geheelen namiddag in beslag nam. Ongeveer twaalf zendelingen waren bijeen, onder leiding van President J. P. Lillywhite, en de tijd werd nuttig besteed door het weergeven van getuigenissen en ondervindingen, terwijl President Lillywhite vele wijze vermaningen en waardevolle onderwerpen naar voren bracht, waarover breedvoerig gediscussieerd werd. Er was een goede geest aanwezig, en allen waren opgebouwd.

Dien avond om 7 uur werd een ambtenaren- en leeraressen-vergadering gehouden in de zaal aan het Schuitendiep 28, en ook daar werden vele getuigenissen gehoord. Tevens werden de aanwezigen toegesproken en aangespoord door Conf. President L. D. Olpin en Zendings-President Lillywhite, de ernst en het gewicht van het werk op de harten der aanwezigen drukkende.

Op Zondag, den derden April, werd in het Concerthuis te Groningen deze conferentie voortgezet en wel om 10 uur des morgens. Velen waren tezamen gekomen om deze vergadering bij te wonen, en onder dezen waren verscheidene vreemdelingen en onderzoekers, tezamen gebracht onder de uitnodiging die op strooibijetten vermeld stond. Onder leiding van den vertrekkenden

conferentie-president L. D. Olpin werd aangevangen met deze vergadering door het gezamenlijke zingen van „O, volheid van zegen”, waarna ouderling N. van Alfen, de pasbenoemde gemeente-president van Groningen, een zegen voor deze vergadering afsmeepte. Het zangkoor van Groningen, onder leiding van Oud. J. F. Steenblik, zong „Komt kinderen van Zion”, en na eenige woorden van welkom door Ouderling Olpin, kwam Ouderling R. Ravsten, onlangs benoemde conferentie-president van Amsterdam, aan het woord. In antwoord op de vraag „Wat is het Mormonisme?” betoogde spreker hoe dit niet een nieuwe leerstelling was, doch slechts een nieuwe bedeeing van het aloude Evangelie van Jezus Christus. Dat het noodig was in alle opzichten overeen te komen met dat van vroegere tijden maakte hij zeer duidelijk, en zette klaar uiteen hoe gehoorzaamheid aan dezelfde eenvoudige beginselen van vroeger vandaag van evenveel kracht en waarde zijn voor een volkomen zaligheid van des menschen ziel als vroeger, daar God en Zijn plan onveranderlijk is. Ouderling R. K. Cromar, president van Rotterdam, legde als volgende spreker eveneens den nadruk op de gehoorzaamheid aan deze geboden, daar, door slechts gehoorzaamheid hieraan te betoonen, men een kennis van God kan verkrijgen en deze kennis te bezitten is het eeuwige leven, hetwelk Christus, God's Zoon eenmaal zeide. Ouderling W. G. Rose, conferentie-president van Rotterdam las afdeling I van Leer en Verbonden voor, hiermede het doel en de zending der kerk verklarende als antwoord op „Wat is het Mormonisme?”. Het alles getuigde van de goddelijke zending van Joseph Smith, die zijn leven eindigde door als een lam ter slachting te gaan.

Het zangkoor zong „De schoone toekomst”, en daarna sprak ouderling F. H. Gunnell, president van de Utrechtsche conferentie. Hij wees op het eeuwige bestaan van den mensch, geleerd en beezen door de Schrift en eveneens de wetenschap, en toonde aan tot welke groote doeleinden de mensch mag streven. De laatste spreker was Ouderling J. Hoekstra, gem. president van Schiedam, die duidelijk aantoonde hoe een getuigenis te bezitten van het evangelie van Jezus Christus de ware vreugde in het leven der menschen brengt. Hij maande de aanwezigen aan tot getrouwheid en onderwerping aan alle zoowel als de eerste beginselen van Christus' evangelie. Het lied „O vast als een rotssteen” werd door allen gezongen en deze fijne vergadering, waar God's geest ruimschoots aanwezig was, besloten met dankzegging bij monde van Ouderling A. M. J. de Young.

De avondmaalsvergadering had plaats om twee uur des namiddags in de zaal aan het Schuitendiep. Na passende liederen en gebed door broeder G. de Vries van Groningen, werden eerst drie leden bevestigd, die in den loop der week gedoopt waren, vervolgens het avondmaal bediend, en op gebruikelijke wijze daarna de autoriteiten der Kerk en zending aan de leden voorgesteld en

door dezelve ondersteund, nadat nog eerst bekend gemaakt werd door President Lillywhite dat ouderling L. D. Olpin eervol van zijn zending ontslagen was en in zijn plaats gesteld als conf. president ouderling T. B. Harmsen.

Verschillende ouderlingen voerden nu het woord in de volgende volgorde: Ouderling N. van Alfen, T. B. Harmsen, J. F. Steenblik, en A. M. J. de Young. Allen spraken duidelijk over de wijze waarop de leden der Kerk behoorden te leven, opdat de wereld moge overtuigd worden door derzelve handelingen dat dit inderdaad het werk van God was. Als één spoorden zij een iegelijk aan toch oprecht voor God en medemenschen te leven, en niet te veronderstellen dat door den doop, aan dewelke gehoorzaamheid betoond was, men het recht had verder voort te leven in de wereld. De vruchten van het geloof werden aangewezen, opdat een ieder zichzelf mocht kunnen onderzoeken en uitvinden in hoeverre hij of zij ware Heiligen der Laatste Dagen waren. President John. P. Lillywhite voegde aan deze woorden nog de ondervindingen die hij meegemaakt had, in de jaren van voorheen, wanneer de Kerk door vele en verschillende personen bestreden werd, en ware het niet geweest door het gedrag en de getuigenis van de leden, zoo was het waarschijnlijk niet mogelijk geweest vandaag om hier tezamen te komen. Zodoende maande ook hij een ieder aan tot grooten ijver en naarstigheid in het werk van God, waarna de vergadering geëindigd werd met zang en een gebed door ouderling T. de Vries van Meppel.

Om zeven uur des avonds werd voor de laatste maal dien dag vergaderd in het Concerthuis, en ook hier waren velen tezamen gekomen. Even over zeven uur zongen de vergaderden „Wat is het Evangelie?“, en ouderling S. Springer van Meppel zond een gebed op. Het zangkoor zong „Kom tot Mij“, en onze eerste spreker was Ouderling L. D. Olpin, welke zijn rede aanving met aan te toonen hoe slechts zaligheid verkregen kan worden door een iegelijk door bemiddeling van Jezus Christus. Zijn evangelie en geen ander is het hetwelk de weg tot God is, ofschoon door velen valsche en verdraaide leerstellingen onder Zijn naam gepredikt worden. Spreker legde de beginselen van het evangelie uit, zooals die wederom in deze laatste dagen van den hemel geopenbaard zijn, eveneens uitweidende over het schoone beginsel van den doop voor de dooden, welk plaatsvervangend werk een ieder een gelegenheid geeft om zijn medemensch te dienen en God te verheerlijken. Na een krachtige getuigenis besloot hij zijn rede, na eveneens dank gebracht te hebben voor de genoten ondersteuning tijdens zijn bediening aldaar. Ouderling G. Doezie, assistent Redacteur van „De Ster“ volgde, en gaf te kennen hoe het Mormonisme inderdaad waarheid is, van God aan den mensch gegeven, voor diens verhooring. Hij verhaalde hoe Joseph Smith eens zocht

naar waarheid, en als antwoord of uitkomst op zijn zoeken is het het voorrecht van een iegelijk van ons vrijelijk deel te nemen in dit, God's werk. Ofschoon God reeds op vele en duidelijke wijzen tot de volkeren der aarde gesproken had, zoo bleek het dat het menschedom vandaag zijn harten gesloten had voor God's boodschap, maar spreker pleitte voor een ernstig en onbevooroordeeld onderzoek in dit evangelie, het Mormonisme, zoodat de zielen der aanwezigen zich mochten verlustigen in deze, de laatste weldaad van God aan den mensch.

De President der zending, John P. Lillywhite, trad op als laatste spreker en wees allereerst op het kwaad van vooroordeel, dat vele menschen in dit aardsche leven het voorrecht ontnomen had tot grooter geluk en vrede. Vervolgens wees hij op het falen van voorspellingen door strijders tegen het Mormonisme, dat n.l. hetzelfde reeds lang gestorven zou zijn, en ging voort aan te toonen hoe juist het tegendeel waar was, en de uitwerking van het Mormonisme schitterend is in de harten van een iegelijk die zich in zijn licht ooit koesterde. Niets anders dan de boodschap van Jezus Christus is het Mormonisme, zooals straks zou blijken uit zijn betoog over de beginselen van hetzelfde. De boodschap van Johannes den Doo-per, Jezus den Christus en al Zijn apostelen luidde met nadruk dat ten eerste het menschedom behoort te gelooven in God en in de Godheid, waarna een daadwerkelijke bekeering vanzelf volgen moet. Een doop door onderdompeling is niet te ontkomen, zoo men stipte gehoorzaamheid aan God wenscht te betoonen, en de gave des Heiligen Geestes is vrijelijk voor een ieder die zich in oprechtheid zoover gewaagd heeft op den weg tot zaligheid. Het priester-schap is een noodzakelijk iets bij al dit werk, en deze autoriteit is ook op heden in zijn volheid wederom hersteld, waardoor volkomen zaligheid mogelijk wordt voor een ieder die zijn hart niet sluit door vooroordeel.

Zoo iemand een getuigenis van de echtheid van deze boodschap wenscht te verwinnen staat één en hetzelfde middel gereed voor allen, n.l. onverdeelde gehoorzaamheid aan de uiteengezette beginselen. Het grootste geluk wacht een ieder die gewillig is zulks te doen.

Ook deze vergadering was bijgewoond door een ruime mate van God's Geest, en nadat het zangkoor van Groningen zong „Wij herinneren ons Verbond weer”, eindigde ouderling W. G. Rose deze vergadering en conferentie met dankzegging. Het was alles te samen een schitterende conferentie, waar ruimschoots de geest des Heeren werkende was tot opbouwning der leden en uitnoodiging der vreemdelingen tot een onderzoek naar dit groote, laterdaagsche werk, dat de wereld kent als „Mormonisme”.

Een woord van lof voor het zangkoor van Groningen is hier zeer van pas, want ook de leden daarvan droegen hun deel grootendeels bij voor het welslagen dezer conferentie.

## NIEUWS UIT DE ZENDING.

### Bekendmaking.

Volgens een schrijven, ontvangen van het presidentschap der Kerk zullen de verdeelingen der zending, die tot op heden „conferentie” geheeten werden, voortaan bekend zijn als „district”, terwijl een conferentie-president hierna „district-president” genoemd zal worden. Wij verzoeken allen belanghebbenden hierop nauwkeurig acht te slaan en deze verandering bij elke voorkomende gelegenheid in werking te doen treden.

### Amsterdamsche district.

Met dankbaarheid mogen wij melding maken dat in Amsterdam op den 29sten Maart acht zielen gedoopt werden, waarvan 2 te Haarlem en de overigen te Amsterdam woonachtig zijn.

In de verschillende plaatsen IJmuiden, Beverwijk en Velsen werden openlucht-meetings gehouden met goed succes, sedert ons laatste bericht. Al deze vergaderingen waren goed bijgewoond, door vele aandachtige toehoorders en evangelie-beginselen werden duidelijk uiteengezet door verschillende sprekers. Eveneens maakten de zendelingen vanuit Den Helder, vergezeld van den district-president M. Vuyk, een korten tour door het eiland Texel, waar zij een openlucht-vergadering hielden, het evangelie op vele en verschillende manieren verkondigden, en door velen gastvrij onthaald werden.

Verder is er ook een welgeslaagde openluchtvergadering gehouden op 19 Maart te Muiden, bijgewoond door ongeveer 139 aandachtige toehoorders. Vele tractaten en boekjes werden aldaar verspreid gedurende dien dag, terwijl stipte orde gehandhaafd werd door de medewerking van de overheid dier stede gedurende deze vergadering, waar vele sprekers verschillende beginselen van het evangelie verklaarden.

### Rotterdamsche district.

Met vreugde mogen wij wederom in deze uitgave melding maken van het doopen van 15 zielen op den 19den Maart te Rotterdam. Deze waren gezinnen die door eigen onderzoek bevonden hadden dat dit evangelie gebouwd is op God's woord. Veertien ervan zijn woonachtig te Rotterdam, terwijl één te Delft woont. Ter gelegenheid van deze doopplechtigheid werd een korte vergadering gehouden, des namiddags om half zes, en na het doopen werden de handen opgelegd voor de gave des Heiligen Geestes.

Ofschoon dus van tijd tot tijd vergaderingen gehouden worden tegen het „Mormonisme”, en zoogenaamde „onthullingen” van hun „duivelsche” leerstellingen aan het weetgrage publiek aangeboden worden, worden oprechten van hart niet weerhouden hierdoor het zuivere evangelie aan te nemen.

### Utrechtsche district.

Ook hier wordt ijverig gearbeid in de verkondiging van het evangelie, en bijzondere vergaderingen die gehouden werden met dit doel gedurende de laatste vier weken worden ons gemeld uit Apeldoorn, Arnhem en Zutphen. In al deze speciale bijeenkomsten, hetzij in een gehuurde zaal of als wijk-vergadering, ten huize van vrienden of leden, komen veel vreemden en belangstellenden, waardoor zendelingen en veelal ook zendingen-president J. P. Lillywhite de gelegenheid krijgen tot het prediken met macht en gezag van het herstelde evangelielicht.

Zoo ook geeft ons reine vreugde te vernemen dat in Utrecht op den 27sten Maart 5 zielen tot de kudde gevoegd werden, waarvan drie te Arnhem en twee te Utrecht wonen.